

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.680 van 11 oktober 2011
in de zaak A. 200.037/XIV-33.085**

In zake : Michael OSARENTIN KINGSLEY
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hanife Cilingir
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Diepestraat 115, bus 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep en van de vordering tot schorsing

1. Het beroep, ingesteld op 20 april 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 10 maart 2011 waarbij werd geoordeeld dat de leeftijdsbeslissing van Michael OSARENTIN KINGSLEY dd. 6 december 2010 van de dienst Voogdij blijft behouden.

2. De vordering tot schorsing, ingesteld op 20 april 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

3. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 september 2011.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nathalie De Nul, die verschijnt voor de verzoeker, is gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

4. De verzoeker komt op 24 oktober 2010, zonder enig identiteitsdocument, België binnen en dient op 25 oktober 2010 een asielaanvraag in. Hij verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 1 oktober 1994.

Verzoekers identiteit wordt vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen. Aangezien er twijfel is over de minderjarigheid van de verzoeker, vraagt de dienst Vreemdelingenzaken aan de dienst Voogdij om een leeftijdsonderzoek te laten uitvoeren.

Op 25 oktober 2010 wordt de verzoeker onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij.

Op 23 november 2010 vindt een informatie- en identificatiegesprek “bij twijfel aan de leeftijd” in het Engels plaats met de dienst Voogdij.

In het Universitair Ziekenhuis Sint Rafaël (KULeuven) ondergaat de verzoeker op 26 november 2010 bij Prof. Dr. G. Willems een “deskundig onderzoek” teneinde zijn leeftijd te schatten. Na een kort klinisch tandheelkundig onderzoek, wordt zowel een orthopantomogram vervaardigd van gans de boven- en ondertandboog, als een radiografie van de beide mediale claviculae en van het linker handpolsgewricht.

De conclusie van de leeftijdsschatting luidt: “Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Osarentin Kingsley Michael op datum van 26-11-2010 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is.(...)”.

De dienst Voogdij beslist op 6 december 2010 dat de verzoeker niet voldoet aan “de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van Michael OSARENTIN KINGSLEY van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.

De verzoeker stelt tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 214.023 van 21 juni 2011.

Op 22 februari 2011 legt de verzoeker een doopattest van 4 december 2002 van de “Divine Grace Ministry” en een brief van 27 december

2010 van pastoor Osagio Duwa voor om zijn verklaarde geboortedatum te bewijzen.

Op 10 maart 2011 beslist de dienst Voogdij dat “de beslissing van 6 december 2010 van de dienst Voogdij blijft behouden”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het enig middel

5. De verzoeker voert als enig middel aan:

“Schending van het motiveringsplicht

De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en deze moeten afdoende zijn, wat betekent dat de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn. Het eerste houdt in dat de redengeving duidelijk in verband moet staan met de bestreden beslissing, het tweede dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De motivering van de bestreden beslissing bevat geen informatie over de aard van het onderzoek dat hij onderging.

De motieven, op grond waarvan tot "redelijk wetenschappelijke zekerheid", werd besloten, in verband met zijn leeftijd zijn evenmin duidelijk.

Uit de bestreden beslissing kan geenszins worden afgeleid op basis van welke onderzoeken de beslissing genomen is.

Op medisch vlak bestaan er (in theorie) diverse methodes (methodes) om de leeftijd van een bepaalde persoon te onderzoeken. Een van de oudste methodes betreft het leeftijdsonderzoek via een röntgenfoto (röntgenfoto) van de linker hand en de pols, op basis waarvan, aan de hand van de atlas van Greulich en Pyl, iemands zogenaamde skeletleeftijd wordt vastgesteld (de rijping of volgroeiing van het skelet), waaruit men vervolgens de reële (of zogeheten chronologische) leeftijd van de betrokkene inschat. Nauw hiermee verwant zijn de medische testen waarmee iemands (skelet)leeftijd wordt nagetrokken via een onderzoek van de gebitsontwikkeling (volgroeiing van de wijsheidstanden). Andere leeftijds-onderzoeken zijn veeleer gericht op de externe kenmerken van de lichaamsbouw in het algemeen of op de ontwikkeling van de secundaire geslachtskenmerken. Er zijn ook testen de zogenaamde sociaalpedagogische leeftijds-onderzoeken, waarbij hoofdzakelijk via vraaggesprekken, gepeild wordt naar het intellectuele ontwikkelingsniveau, evenals de psychologische (psychologische) en emotionele (emotionele) maturiteit van een persoon.

De Fod Justitie meldt in zijn beslissing niet welke methode er specifiek werd gehanteerd om een leeftijds-onderzoek te doen, terwijl we verschillende vormen van onderzoeken hebben.

Omtrent het inzetten van deze methodes om de leeftijd van niet-begeleide

minderjarige vreemdelingen vast te stellen, bestaat er nogal wat verzet in de medische wereld zelf. De aangevoerde bezwaren zijn zowel medisch-wetenschappelijk als medisch-ethisch van aard.

Een eerste bezwaar, van wetenschappelijk-methodologische aard, luidt dat de medische leeftijdsonderzoeken, an sich niet ontwikkeld werden met de bedoeling om de reële leeftijd van een bepaald persoon zo precies mogelijk te kunnen vaststellen.

Een tweede wetenschappelijk bezwaar houdt verband met het risico van een te grote foutenmarge. Nogal wat van de leeftijdsonderzoeken zijn geschraagd op onderzoeksgegevens vaak tientallen jaren geleden. Sindsdien verloopt de lichaamsontwikkeling van jongeren in het algemeen echter in een verhoogd tempo. Specifiek naar niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (vreemdelingen) toe stelt zich bovendien het probleem dat (dat) de ontwikkeling van de botstructuur mede afhangt van factoren die verband houden met de levenswijze, de voedingsgewoonten en vooral de etnische afkomst. Hetzelfde (hetzelfde) geldt voor de ontwikkeling van het gebit. Aangezien omzeggens alle medische leeftijdsonderzoeken (op basis van fysieke lichaamskenmerken) stoelen op onderzoeksgegevens omtrent de lichaamsontwikkeling van blanke Amerikaanse of Engelse jongeren uit de middenklasse en de biologische ontwikkeling van met name negroïde jongeren gemiddeld een sneller verloop kent, is het risico reëel dat men de leeftijd op basis van de thans gehanteerde onderzoeksgegevens onnauwkeurig vaststelt. Bijkomen zouden de (fysieke) leeftijdsonderzoeken in onvoldoende mate rekening houden met groeistoringen op grond van ondervoeding, of ziekte, of nog met het verrichten van zware (fysieke) arbeid en de invloed daarvan op de lichaamsontwikkeling.

Er is ook een gelijkaardig bezwaar: de onderzoeksmethode houdt onvoldoende rekening met de specifieke achtergrond van niet-begeleide buitenlandse minderjarigen, wordt ook geuit ten overstaan van het zogenaamd sociaal-pedagogische leeftijdsonderzoek. Dergelijk onderzoek vereist allereerst en in nog sterkere mate dan bij lichamelijke leeftijdstesten, een kwaliteitsvolle communicatie tussen de onderzoeker en de betrokken minderjarige, hetgeen bij niet-begeleide buitenlandse minderjarige er helaas niet is.

Dus in hoeverre zijn de leeftijdsonderzoeken betrouwbaar als er van de medische wereld zelf er zoveel bezwaar en kritiek op is.

Het verslag van het onderzoek dient bij de beslissing gevoegd te zijn.

In casu treft men nergens een verslag.

Verzoeker heeft op 27.12.2010 zijn doopdocument bekomen van Nigeria. Op het document van 04.12.2002 staat de vermelding dat de minderjarige is gedoopt op 03.11.2002 en op dit document staat effectief de geboortedatum van verzoeker op. De pastoor van Ogida Branch heeft ook een begeleidende brief per fax overgemaakt aan verzoeker. (bijlage 2+3)

Uit het doopdocument dat dateert van 04.12.2002, staat de geboortedatum van verzoeker vermeldt (vermeld) met name 01.10.1994.

De redenen die worden aangegeven zijn noch voldoende noch afdoende gemotiveerd zodat men kan besluiten dat de beslissing de motiveringsplicht geschonden heeft.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te

stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Justitie.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Tot heden werd dit document door de Dienst Voogdij niet in overweging genomen.”.

Beoordeling

6. In de bestreden beslissing besluit de dienst Voogdij dat de beslissing van 6 december 2010 behouden blijft nu de in dit dossier voorgelegde documenten niet van aard zijn om de resultaten van het medisch onderzoek van 26 november 2010, waaruit blijkt dat de verzoeker ouder is dan 18 jaar, tegen te spreken. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat de door de verzoeker op 22 februari 2011 voorgelegde documenten –een doopattest van 4 december 2002 van de “Divine Grace Ministry” en een brief van 27 december 2010 van pastoor Osagio Duwa– geen authentieke akten in de zin van artikel 27 van het Belgisch wetboek van internationaal privaatrecht zijn, dat de verzoeker pas op 2 november 2002, dus niet bij de geboorte, werd gedoopt, dat in Nigeria een geboorteaangifte binnen de 60 dagen bij de burgerlijke stand van zijn streek gebeurt, dat een getuigenschrift van geboorteaangifte moet worden voorgelegd bij een doop en het bij gebreke daarvan het de plicht is van de geestelijke de burgerlijke stand te informeren over de geboorte, hetgeen de verzoeker niet heeft gedaan. Aldus bevat de bestreden beslissing een afdoende formele motivering.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker beweert, vereist de formele motiveringsplicht niet dat de bestreden beslissing nadere informatie bevat over de aard van het onderzoek dat hij onderging. Evenmin is vereist dat het verslag van het onderzoek bij de beslissing wordt gevoegd.

Uit het medisch verslag, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de leeftijdsbepaling van de verzoeker steunt op een driedelig medisch onderzoek.

Het stond de verzoeker vrij gebruik te maken van de mogelijkheid om het medisch rapport, dat behoort tot het administratief dossier, in

te zien, zodat hij kon nagaan welke medische onderzoeken precies werden uitgevoerd voor de leeftijdsbepaling.

Waar de verzoeker zich afvraagt in hoeverre de leeftijdsonderzoeken betrouwbaar zijn, nu er vanuit de medische wereld zelf zoveel bezwaar en kritiek op is, beperkt hij zich tot een algemene kritiek op de wetenschappelijke methodiek van het leeftijdsonderzoek. Hij laat na met concrete argumenten aan te tonen dat het medisch onderzoek dat hij heeft ondergaan op ondeskundige en onbetrouwbare wijze is gebeurd.

De verzoeker voert aan dat de “redenen” die vermeldt worden in de bestreden beslissing omtrent het doopdocument, geen afdoende motivering vormen. Hij licht dit niet nader toe.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de dienst Voogdij wel degelijk zijn voorgelegde doopdocument en begeleidende brief in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat de documenten niet van aard zijn om de resultaten van het medisch onderzoek te ontkrachten, om redenen vermeld in de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

V. Betreffende de vordering tot schorsing

7. Aangezien deze zaak slechts korte debatten vereist, is er reden om toepassing te maken van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Er is bijgevolg geen grond meer om over de vordering tot schorsing uitspraak te doen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 oktober 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen